

Arrest

nr. 189 794 van 17 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Burkinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 augustus 1991.

Op 11 juli 2017 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Ouagadougou. Zij is op dat moment in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Op 12 juli 2017 neemt de verwerende partij de beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 14 JULI 2017 om 11.45 uur, aan de grensdoorlaatpost .....,

werd door ondergetekende, [...] de heer / mevrouw :

naam C(...) voornaam O(...) M(...)

geboren op (...)1991 te Ouagadougou geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso

houder van het document nationaal paspoort van Burkina Faso nummer A(...)

afgegeven te Ouagadougou op : (...)2014

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Ouagadougou geldig van 09.07.2017 tot 07.08.2017 voor een duur van 14 dagen

afkomstig uit Ouagadougou met SN256 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een toeristische planning voor doch kent de inhoud noch de toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden ervan. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor doch na controle van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt deze te zijn geannuleerd. Betrokkene verklaart ook een vriend te hebben in Bergen (België), de genaamde M(...) D(...), maar dat er haar niemand opwacht op de luchthaven. Echter op de luchthaven wordt betrokkene opgewacht door de genaamde K(...) K(...) D(...) woonachtig in Marche-en-Famenne (België). Hierover kan ze geen verklaring geven. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene op basis van documenten noch verklaringen enig reismotief volgens artikel 6 van de Schengengrenscodes kan staven.

[...]”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 14 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode).

2.2.1.1. De verzoekende partij voert de schending van artikel 14 van de Visumcode aan, en stelt dat ze op het moment van de aanvraag alle vereiste documenten ingediend heeft. Waarna ze de documenten overloopt en beklemtoont dat ze voor toeristische doeleinden naar België kwam. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

« Que la requérante a introduit une demande de visa touristique ;
Que dispose l'article 14.1 du règlement (CE) No 810/2009 du parlement européen et du conseil du 13 juillet 2009 :

[...]

Qu'effectivement, lors de l'introduction de la demande de visa, la requérante était appelée à présenter tous ces documents ;

Qu'au travers les informations fournies, la date de retour et surtout le certificat administratif, la requérante a démontré sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé ;

Que le but du voyage est touristique. D'ailleurs, la requérante a produit un plan touristique, reprenant les différents sites et lieux touristiques à visite ;

Que la requérante dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour que pour son retour dans son pays d'origine ;

Que sa carte visa, valide jusqu'au mois de septembre 2018 est provisionnée de trois millions quarante deux mille francs CFA, l'équivalent en euros de plus ou moins 4000 ;

Que la réservation faite à l'hôtel de France, situé à 1060 Bruxelles, boulevard Jamar 21-23 pour la période du 11 au 22 juillet 2017 constitue le document relatif à l'hébergement ;

Que la requérante n'est pas signalée aux fins de non admission et ce qu'elle ne constitue pas une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique et les relations internationales de la Belgique ;

Que tous ces éléments figurent dans le dossier administratif de la requérante ;

Qu'il a été jugé : «< Comme le requérant l'indique dans le moyen, l'objet de son voyage ressort bel et bien de ses déclarations et de la lecture d'invitation que le requérant produit. En toute logique, le délégué du secrétaire d'Etat à la politique de migration et d'asile ne pouvait par conséquent pas estimer que le requérant n'était pas en possession de documents faisant apparaître l'objet du voyage. Cela ne cadre en effet pas avec les données du dossier (CCE.,28/05/2010, numéro 44.115)>> ;

Que pour la partie adverse, la requérante avait annulé sa réservation d'hôtel, ce qui pose des difficultés quant aux conditions du séjour ;

Qu'admettant que cette réservation soit effectivement annulée, il suffit de se rapporter aux termes de l'article 14 du règlement 810/2009 pour se rendre à l'évidence qu'il est exigé à l'étranger d'apporter les documents relatifs à l'hébergement, ou d'apporter la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

Qu'effectivement, la requérante dispose des moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

Que sa carte visa est provisionnée de plus de 4000 euros ;

Qu'eu égard à cette situation, l'entrée sur le territoire des États membres ne pouvait pas être refusé à la requérante qui a rempli l'ensemble des conditions d'entrée ;"

2.2.1.2. Artikel 14 van de Visumcode, dat betrekking heeft op de bewijsstukken van een visumaanvraag, luidt als volgt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze

middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.

Naast de officiële taal of talen van de lidstaat wordt het formulier in ten minste één andere officiële taal van de instellingen van de Europese Unie opgesteld. In het formulier wordt aan degene die het ondertekent de in artikel 37, lid 1, van de VIS-verordening vereiste informatie verstrekt. Een model van het formulier wordt aan de Commissie toegestuurd.

5. In het kader van de plaatselijke Schengensamenwerking wordt voor elk ambtsgebied beoordeeld in hoeverre de lijsten van bewijsstukken moeten worden aangevuld en geharmoniseerd om rekening te houden met plaatselijke omstandigheden.

6. De consulaten kunnen vrijstelling verlenen van een of meer van de verplichtingen in lid 1 in het geval van aanvragers die bij hen bekendstaan voor hun integriteit en betrouwbaarheid, en met name voor het juiste gebruik van eerder afgegeven visa, indien er geen twijfel over bestaat dat zij voldoen aan de eisen van artikel 5, lid 1, van de Schengengrenscodes wanneer zij de buitengrenzen van de lidstaten overschrijden.”

Zowel uit de bewoordingen van artikel 14 van de Visumcode, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II “Aanvraag” van Titel III “Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa”, blijkt dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreft de bestreden beslissing evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een bevel tot teruggrijping van een vreemdeling die in het bezit is van een op grond van de Visumcode verkregen visum. De verzoekende partij vraagt *in casu* geen visum aan, doch beschikt er reeds over. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op (en geschonden wordt door) de bestreden beslissing, met name een beslissing tot teruggrijping.

2.2.2. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan. In het middel zelf verwijst ze naar artikel 32 van de Visumcode.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.2.2.1. De verzoekende partij stelt dat het merkwaardig is dat de verwerende partij meent dat ze geen documenten voorgelegd heeft die het doel van haar reis staven. De verzoekende partij beklemtoont dat ze om toeristische doeleinden naar België komt en dat dit aangetoond wordt door haar reisoverzicht. Ook beklemtoont ze dat ze voldoende bestaansmiddelen heeft. Het gegeven dat ze kennissen heeft in België, waarvan de naam verkeerd werd uitgesproken, doet geen afbreuk aan het gegeven dat ze om toeristische doeleinden naar België komt.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"[...] »

Qu'au vu de ces conditions, l'accès au territoire ne peut pas être refusé à la requérante ;

Qu'il est étonnant que la partie adverse lui reproche de n'avoir pas produit des documents qui justifient l'objet et les conditions du voyage ;

Que contrairement aux allégations de la partie adverse, le but du voyage, projeté par la requérante est touristique ;

Que l'objet du voyage est justifié par le plan touristique détaillé que la requérante avait produit, aussi bien à l'ambassade qu'auprès des autorités chargées de contrôle à l'aéroport international de Zaventem ;

Quant aux conditions du séjour, l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui a transposé l'article 14 du règlement numéro 810/2009 n'impose nullement la réservation d'hôtel ;

Que la loi parle des documents relatifs à l'hébergement, ou la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

Qu'en apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement, l'exigence des conditions du séjour est largement remplie ;

Qu'il a été jugé :

- La requérante étant en possession d'un passeport et d'un visa dont l'authenticité n'est pas contestée, il apparaît que l'Etat belge a agi avec précipitation sans s'entourer de tous les éléments qui auraient permis de se prononcer en connaissance de cause sur la probabilité d'une immigration illégale et la nécessité d'un refoulement immédiat(CE 7/4/2002, numéro 105.418, rev dr étr 2002, liv.218,238) ;

-En prenant l'ordre de refoulement attaqué, l'autorité a fait une fausse application de l'article 3.1 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès lors qu'il est établi que la requérante n'aurait pas été, dès son arrivée sur le territoire, à charge des pouvoirs publics (CE 26/3/1993, numéro 42.456) ;

Que dans sa jurisprudence du 27 octobre 1992, le conseil d'Etat a dit pour droit que:<<Si un étranger est porteur de tous les documents requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ne se trouve pas dans un des cas énumérés à l'article 3 de cette loi, il ya lieu d'ordonner la suspension de l'exécution d'une mesure de refoulement (C.E, 27/10/1992, numéro 40.846, R.A.C.E. 1993)>> ;"

En

"Que l'essentiel du contentieux de la légalité porte sur l'exigence de la motivation adéquate des décisions. La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 de la loi du 15/12/1980 qui dispose que << les décisions administratives sont motivées>>.Elle se déduit aussi de la loi du 21 juillet 1991relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela ; consiste <<en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision>>. Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation, Jean-Yves Carlier et Sylvie Sarolea, Droit des étrangers, Larcier 2016, P 660) ;

Que sans conteste, la motivation contenue dans la décision attaquée n'est pas adéquate en ce qu'elle se fonde sur la violation de l'article 3.3 de la loi du 15 décembre 1980 et aussi, en ce qu'elle fait mention du nom de la personne qui devrait servir de guide touristique à la requérante ;

Que l'exigence d'une motivation formelle en ce que, s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes

administratifs dont la violation est invoquée, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet(C.C.E.,n° 164 943 du 30 mars 2016);

*Qu'il est certes vrai que comme le souligne votre conseil ; la partie défenderesse dispose d'un large pouvoir d'appréciation à l'égard des demandes de visa de court séjour qui lui sont soumises et qu'à cet égard, dans le cadre du contrôle de légalité que le conseil est appelé à exercer, s'il n'est pas compétent pour substituer sa propre appréciation des faits à celle de l'autorité compétente, il lui incombe en revanche de vérifier, dans les limites de sa saisine, si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif, si elle a satisfait à son obligation de motivation, et si elle n'a pas commis d'erreur manifeste d'appréciation(CCE 3/9/2010, numéro 47.735) ;
Que malheureusement, les arguments qui sous-tendent la décision attaquée ne sont pas adéquats ;*

Qu'il est étonnant que la partie adverse reproche à la requérante de n'avoir pas produit les documents qui justifient l'objet et les conditions du voyage alors qu'il est clairement prouvé que la requérante a produit le plan touristique et la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais du séjour ;

Qu'en plus, rien n'empêche à un touriste d'avoir des connaissances dans le pays visité ;

Que la mauvaise prononciation du nom de la personne qui devrait aider la requérante ne constitue pas une condition d'accès au territoire ;

Que si la partie défenderesse dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement(C.E., 31 mars 2002, n0 107.621 ; C.E., 2 juin 2003, nà120.101);

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire ; elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments ;

Que la décision de refoulement a aussi entrainer l'annulation du visa de la requérante ;

Que dispose le point 7 de l'article 32 du règlement 810/2009 ; Les titulaires dont le visa a été annulé ou abrogé peuvent former un recours contre cette décision, à moins que le visa n'ait été abrogé à la demande de son titulaire, conformément au paragraphe 3. Ces recours sont intentés contre l'État membre qui a pris la décision sur l'annulation ou l'abrogation, conformément à la législation nationale de cet État membre ;

Que pour l'article 32 du règlement précité ; un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées ;

Que les conditions de délivrance étant toujours remplies, la partie adverse a violé la loi en annulant le visa de la requérante ;

Qu'un autre visa doit être délivré à la requérante en application de l'article 35 du règlement 810/2009 ;"

2.2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf staven, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat de verzoekende partij een toeristische planning voorlegt waarvan ze noch de inhoud noch de toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden ervan kent. Ook legt ze een hotelreservatie neer, waarvan na controle door de verwerende partij blijkt dat deze geannuleerd werd. Voorts verklaart de verzoekende partij een vriend te hebben in Bergen (België), doch stelt ze dat niemand haar op de luchthaven opwacht. Echter blijkt dat de heer K.K.D. haar op de luchthaven opwacht, en hiervoor kan de verzoekende partij geen uitleg geven.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;"

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De Raad wijst er op dat artikel 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verder bepaalt *“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”*

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij, uit het loutere feit dat zij bij haar aanbieding aan de grensdoorlaatpost in het bezit was van een geldig visum afgeleverd door de Belgische ambassade, geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl. St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontfangen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Determinerend is hier dat de grenspolitie de verzoekende partij verwijt dat zij niet bij machte is om haar voorgenomen verblijfsdoel te staven.

Vooreerst kan redelijkerwijze van de verzoekende partij, die verklaart een reisplan te hebben gekregen of gekocht, dat ze een aantal belangrijke bezienswaardigheden uit haar reisplan kent. Haar reisplan is immers eenvoudig en bevat slechts een beperkt aantal bezienswaardigheden per stad. Ook kan *in casu* redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze een (beperkt) idee heeft van de afstand tussen de verschillende steden en België, nu ze gedurende haar verblijf in België daguitstappen naar zes verschillende steden gepland heeft. De verzoekende partij betoogt verder dat het gegeven dat ze kennissen bezoekt in België, geen afbreuk doet aan het feit dat ze omwille van toerisme hier is. In dit verband wijst de Raad erop dat dit inderdaad zo is, maar dat *in casu* de verzoekende partij evenmin gegevens bijbrengt omtrent de vriend in Bergen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij opzoeken gedaan heeft omtrent deze persoon, maar niemand teruggevonden heeft in het Rijksregister. Ook in haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen duidelijkheid omtrent deze persoon. Daarnaast legt de verzoekende partij niet op nuttige wijze uit waarom een onbekende persoon haar stond op te wachten aan de luchthaven, terwijl ze zelf verklaarde dat er niemand ging zijn. Het gegeven dat de verzoekende partij geen nuttige uitleg kan geven omtrent de redenen dat haar hotelreservatie in Brussel geannuleerd blijkt te zijn, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het doel van haar voorgenomen verblijf, met name toerisme. *In casu* betwist de verzoekende partij niet dat haar hotelreservatie werd geannuleerd, evenmin toont ze aan dat dit een vergissing zou zijn. Er kan redelijkerwijze van een toerist, die voor de eerste keer naar Europa reist, verwacht worden dat zij minstens een aantal bezienswaardigheden in de steden die ze wenst te bezoeken kent en kan verklaren waarom ze niet meer over een hotelreservatie beschikt. De verzoekende partij legt, buiten een reisplan, geen aantoonbare bewijzen voor waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt. Evenmin geeft ze een zinnige uitleg waarom haar hotel geannuleerd werd.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij over voldoende middelen beschikt en dat haar hotel niet vooraf diende betaald te worden. In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens betwist dat de

verzoekende partij over voldoende middelen beschikt. De bestreden beslissing is niet genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, volgens hetwelk een vreemdeling kan worden teruggedreven “*wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven*”, doch wel op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Het gegeven dat de verzoekende partij over voldoende middelen beschikt, wordt dan ook niet dienstig aangevoerd tegen bestreden beslissing. Nogmaals benadrukt de Raad dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij het doel van haar verblijf en de verblijfsomstandigheden kan staven, hetgeen zij blijkens de gegevens van het administratief dossier op het eerste zicht niet kon.

Gelet op al deze vaststellingen samen genomen, volstaat het feit dat de verzoekende partij in het bezit was van een toeristisch reisplan op het eerste gezicht niet om de motivering van de bestreden beslissing als kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig af te doen.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, en al evenmin dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verwijzing naar haar werk in haar land van herkomst doet daaraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij wel degelijk toepassing maken van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot teruggedrijving. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt *prima facie* niet dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is. Evenmin blijkt dat een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Visumcode. Voormeld artikel heeft betrekking op de nietigverklaring van een visum. *In casu* maakt de beslissing tot nietigverklaring van het visum niet het voorwerp uit van de huidige bestreden beslissing. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 32 van de Visumcode aanvoeren.

2.3. De middelen zijn niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS